

Arrest

nr. 241 605 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48 B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat D. LERNOUT, die eveneens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 15 oktober 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 22 oktober 2018.

1.2. Op 18 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend naar verzoekers verzonden.

1.3. De bestreden beslissing ten aanzien van I. M. F. K. Z. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van oorsprong Bihari. U bent geboren in Said Pur, Bangladesh. In die periode kregen Bihari's in Bangladesh niet de Bengaalse nationaliteit. U reisde illegaal eerst naar India (1988), dan naar Pakistan (1996), dan naar Oman en later naar Dubai. Aldaar zou u op valse wijze een Pakistaans paspoort hebben gekregen. Sindsdien verbleef u legaal met een visum in Dubai en reisde u af en toe naar Pakistan. In 2007 trad u in het huwelijk met Z. I. S. S. (...), in Pakistan. Nadien verhuisde uw echtgenote mee naar Dubai. In Dubai kregen jullie twee kinderen. In 2011 reisde u voor twee of drie weken met uw familie naar Bangladesh. U zou daar een procedure hebben willen starten om de nationaliteit te verkrijgen. Immers sinds 2008 geeft Bangladesh wel de nationaliteit aan Bihari's. U kon de procedure niet starten omdat u niet kan aantonen hoe u ooit het land had verlaten. In de zomer van 2015 regelde u in Dubai, via een reisbureau, een visum voor Italië en de rest van Europa voor een rondreis. Echter, in december 2015, keerde u voor het verloofsfeest van uw schoonzus terug naar Pakistan en kende u problemen. Ze stelden u ten eerste veel vragen bij binnenkomst omdat u niet zo goed Urdu zou praten én omdat men verschillende Indische telefoonnummers in uw telefoon vond. U zou daarbij een verbod hebben gekregen Pakistan te verlaten en u zou op een zwarte lijst zijn gezet. Ten tweede waren er blijkbaar twee pagina's van uw paspoort aan elkaar geplakt en moest u een nieuw paspoort aanvragen. In elk geval heeft uw schoonbroer er wel voor gezorgd, via politieke connecties, dat u Pakistan kon binnen komen. Bij uw uitreis eind december 2015, na het verloofsfeest, kon u Pakistan niet verlaten. U bent dan naar een andere luchthaven in Pakistan gegaan en ondernam daar verschillende pogingen. Uiteindelijk kon u Pakistan verlaten door het betalen van veel geld aan een bagagedrager die iemand aan de balie inschakelde om u te helpen. U kwam op 1 januari 2016 aan in Dubai en reisde begin januari 2016 naar Italië. In Italië wilde u een verzoek om internationale bescherming indienen, maar u vernam dat er lange wachttijden waren. Daarom reisde u door naar Zweden waar u dan een effectief verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd afgewezen omdat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. Na ongeveer een jaar verblijf diende u naar Italië terug te keren. U diende daar een verzoek in, maar er kwam geen beweging in de procedure en u moest alles zelf te betalen. Uiteindelijk werd u uit uw woning gezet in Italië waarop u naar België kwam alwaar u op 22 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U vreest problemen met de Pakistaanse autoriteiten omdat uw paspoort destijds op valse wijze zou zijn verkregen. U kan ook niet terug naar Dubai omdat u daar intussen schulden hebt gemaakt. U hebt sinds 2011 geen pogingen meer gedaan om de Bengaalse autoriteiten te contacteren en uw situatie te laten legaliseren.

Ter staving legde u volgende documenten neer: huwelijksattesten, geboorteakten van uw kinderen die zijn geboren in Dubai, een geboorteakte van uw kind dat is geboren in Zweden, diploma's van uw echtgenote, kopieën van de eerste pagina's van uw paspoorten, School Leaving Certificates, Registration Form Karachi, juridische stukken aangaande uw schoonbroer, kopieën van de identiteitskaarten van alle familieleden van uw vrouw, documenten van uw vader en diens Bengaalse roots, uw rijbewijs uit Italië, uw rijbewijs uit Pakistan van 2003, een werkkaart uit Karachi, een Health Care kaart van uw vrouw, uw rijbewijs uit Dubai, twee schoolattesten van u uit Bangladesh en een Bengaalse geboorteakte. Nadien voegde u nog daar nog een geboorteakte aan toe van uw kind dat in België is geboren, evenals verschillende e-mails die aangeven dat u op dit ogenblik verschillende schulden hebt in Dubai, een arbeidsovereenkomst en een ontvangstbewijs (receipt) van de aanvraag van uw Bengaalse geboorteakte in 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u geen verzoek tot internationale bescherming indiende bij aankomst Italië in 2016 en u de afhandeling van uw verzoek in Italië later niet afwachtte. U verklaarde dat er lange wachttijden waren in Italië en weinig ondersteuning (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.3). Maar indien u in december 2015 in Pakistan effectief serieuze problemen had gekend bij het

in- en uitreizen en u dus bescherming nodig had, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u bij aankomst in Italië een verzoek om bescherming zou indienen. In 2017 werd u van Zweden naar Italië gebracht in het kader van de toepassing van de Dublin regels. Dat u dan de behandeling van uw verzoek niet afwachtte geeft opnieuw blijk van geen nood aan bescherming en doet reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder stelt het CGVS vast dat uw verklaarde problemen met de Pakistaanse autoriteiten omwille van een onregelmatig paspoort elke vorm van geloofwaardigheid mankeren. U verklaarde dat u pas in Dubai, nadat u daar in 2004 was aangekomen, op valse wijze een Pakistaans paspoort zou hebben verkregen. Voordien was u zogenaamd illegaal in India, illegaal in Pakistan en illegaal in Oman (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.10). Maar deze verklaringen zijn niet geloofwaardig.

Ten eerste blijkt dat u een Pakistaans rijbewijs voorlegt dat is uitgegeven in januari 2003 (zie rijbewijs). Het is opvallend dat daarop hetzelfde NIC nummer staat vermeld als op uw paspoort dat dateert van 2015, zijnde (...) . Een NIC nummer staat voor het nummer van een identiteitskaart, zijnde de 'National Identity Card'. Deze vaststelling doet sterk vermoeden dat u reeds vóór 2004 in Pakistan over een identiteitskaart beschikte en er dus legaal verbleef. U legde ook een arbeidskaart neer die dateert van 1997. Daarop staat een verkort, oud, identiteitskaartnummer op. Tot 2001 bestonden deze nummers immers slechts uit elf cijfers in plaats van de huidige dertien cijfers, zoals blijft uit informatie waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het CGVS dan ook dat de kans bijzonder groot is dat u in 1997 reeds over een identiteitskaart (en arbeidskaart) beschikte in Pakistan en er dus legaal verbleef.

Ten tweede blijkt dat u op zeer verschillende wijzen en zeer verschillende momenten zonder problemen contacten onderhield met de Pakistaanse autoriteiten. U geeft aan dat u meermaals een paspoort verkreeg. U geeft aan dat uw kinderen geregistreerd zijn als Pakistanen en op de geboorteakten én paspoorten van uw oudste kinderen staat u als vader vernoemd onder de Pakistaanse nationaliteit. U geeft aan dat u in Dubai ten aanzien van uw werkgever én bijvoorbeeld op uw rijbewijs onder de Pakistaanse nationaliteit was gekend. U geeft aan dat u vanuit Dubai verschillende keren naar Pakistan reisde. U geeft aan dat u met uw Pakistaanse paspoort ook naar Bangladesh kon reizen én dat u in Dubai een visum op uw Pakistaans paspoort regelde bij de Italiaanse ambassade. U geeft aan dat u in Pakistan wettelijk in het huwelijk bent getreden in 2007. U geeft aan dat u ook een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani) had én een identiteitskaart. Al deze elementen wijzen er opnieuw op dat uw beweerde problemen met de Pakistaanse autoriteiten omwille van uw paspoort niet geloofwaardig zijn en ook hier oordeelt het CGVS dat de kans groot is dat u gewoon legaal een Pakistaans paspoort had en aldus over de Pakistaanse nationaliteit beschikte.

Ten derde hebt u blijkbaar in december 2015 in Pakistan een paspoort gekregen waarmee u in elk geval vanuit Pakistan kon terug reizen naar Dubai en nadien naar Italië kon reizen. Indien u verklaart dat u omwille van problemen bij binnenkomst in Pakistan op een lijst terecht kwam die uw vertrek onmogelijk zou maken, is het weinig aannemelijk dat u wel blijkbaar zonder veel problemen een paspoort kon krijgen. Volledigheidshalve merkt het CGVS daar bij op dat het weinig overtuigend overkomt dat een bagagedrager in enkele dagen tijd kon regelen dat u wel het land kon verlaten terwijl u op een soort van zwarte lijst voor vertrek zou staan. Dat die bagagedrager dat dan ook deed omdat hij had gezien dat u en uw familie problemen kende bij vorige pogingen tot vertrek, is weinig aannemelijk, ook al zou u hem nadien veel geld hebben betaald om te kunnen vertrekken. Ten slotte merkt het CGVS hier nog op dat u in eerste instantie ten aanzien van het CGVS verklaarde dat dit paspoort in Dubai was uitgegeven (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.6), terwijl u nadien, na confrontatie, moest toegeven dat het paspoort in Pakistan was uitgegeven (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.17). U deinst er dus niet voor terug om valse verklaringen af te leggen ten aanzien van het CGVS.

Ten vierde geeft u ook aan dat u in België reeds de Pakistaanse ambassade hebt gecontacteerd om zich te informeren (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.4 en 5). Nergens geeft u daarbij blijk van gereserveerdheid ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u enig probleem kende bij uw benadering van de Pakistaanse ambassade.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u inderdaad een geboorteakte neerlegt die aangeeft dat u in Bangladesh bent geboren, hetgeen in conflict zou kunnen zijn met uw Pakistaans paspoort dat vermeldt dat u in Lahore, Pakistan bent geboren. U haalde dit zelf aan als probleem. Echter dat dit als een probleem bestond voor de Pakistaanse autoriteiten is niet aannemelijk gezien ze u in december 2015 een paspoort gaven met geboorteplaats Lahore (zie boven). Evenmin kan u aantonen dat dit in de toekomst voor problemen zou zorgen, zeker gezien u in die situatie al jarenlang alles geregeld kreeg. Evenmin toont u aan dat u niet in machte zou zijn om die situatie recht te zetten. Wat uw talenkennis betreft, merkt het CGVS nog op dat u goed Urdu spreekt (zie nota's p.3). U verklaarde dat uw Urdu niet

zo goed was, wat u problemen zou kunnen opleveren. Dat de Pakistaanse overheid daar überhaupt zou over vallen, zoals u zelf aangaf (zie nota's p.10), is niet aannemelijk.

Voorts stelt het CGVS vast dat uw verklaarde problemen in december 2015 op de luchthaven, met de Pakistaanse autoriteiten, eveneens elke vorm van geloofwaardigheid mankeren. U verklaarde dat zowel uw in-als uitreis problemen opleverde, waarbij uw schoonbroer bij uw binnenkomst een oplossing had geregeld, wat echter gezien onderstaande vaststellingen niet geloofwaardig is.

Ten eerste blijkt nergens uit de juridische stukken die u aangaande uw schoonbroer neerlegde dat u en/of uw echtgenote bij deze zaak betrokken waren of dat de zaak wegens jullie zou zijn opgestart. U geeft dat zelf ook aan, u zegt dat het om een 'valse zaak' gaat. Gezien de verdere ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, komt dit in geen geval geloofwaardig over. Aangezien u bovendien aangeeft dat een advocaat later voor de vrijlating kon zorgen, maakt dat uw betrokkenheid in deze juridische zaak tegen uw schoonbroer weinig overtuigend overkomt. Het CGVS merkt daar nog bij op dat het zeer bevreemdend is dat uw vrouw niet weet hoe uw schoonbroer, die de broer is van uw vrouw, tussenkwam op de luchthaven toen u daar problemen kende bij het binnen komen van Pakistan in december 2015 (zie nota's van uw echtgenote persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.4). Volledigheidshalve wordt hier opgemerkt dat, ondanks dat uw schoonbroer nog vervolgd zou worden zoals jullie aangeven (zie nota's van uw echtgenote persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.4), is voor de familie van uw vrouw toch gewoon een familieattest uitgegeven in november 2018 waarop uw schoonbroer staat vermeld.

Ten tweede legt u de originele paspoorten niet voor. Aldus kan het CGVS ook niet aan de hand van de stempels nagaan wanneer u waar verbleef. U verklaart dat u de paspoorten aan de Zweedse asielinstanties af gaf die ze nadien naar de Italiaanse asielinstanties doorgaf, maar dat kan u op geen enkele wijze staven. En indien dit werkelijk zo zou zijn, kan u de Italiaanse asielinstanties vragen om de documenten terug te krijgen, hetgeen u hebt nagelaten te doen. Het gebrek aan deze paspoorten maakt dat uw reis naar Pakistan niet gestaafd is, noch door het voorleggen van de paspoorten, noch door het voorleggen van andere stukken.

Ten derde blijkt dat u in de zomer van 2015 al een visum regelde om Italië en de rest van Europa te bezoeken in januari 2016 en dat u dan net in december 2015 in de problemen kwam. Deze toevalligheid maakt uw verklaringen verder weinig overtuigend.

Verder stelt het CGVS vast dat uw verklaringen aangaande het al dan niet hebben en aanvragen van de Bengaalse nationaliteit niet kunnen overtuigen. U verklaarde die te hebben aangevraagd in 2011, maar kreeg die toen niet.

Ten eerste legt u geen enkel stuk neer dat die aanvraag kan staven.

Ten tweede is het opvallend dat u in 2011 de Bengaalse nationaliteit had aangevraagd op basis van uw geboorte in dat land, terwijl uw geboorteakte zelf, het document dat dit zou moeten staven, pas in 2019 is geregistreerd én uitgegeven. Dat betekent dat u in 2011 de Bengaalse nationaliteit zou hebben aangevraagd zonder over een geboorteakte te hebben beschikt. Dit zegt iets over het gebrek aan ernst waarmee u de aanvraag indiende. Dat u dan formeel de aanvraag niet kon rondkrijgen omdat u niet kon aantonen hoe u het land verliet, doet er niet meer toe. Indien de Bengaalse overheid sinds 2008 de Bengaalse nationaliteit geeft aan de Bihari die daar zijn geboren, zoals u zelf aangeeft (zie nota's p.8), én u werkelijk een ernstig verzoek had ingediend bij de Bengaalse overheid, dan beschikte u nu waarschijnlijk wel over de Bengaalse nationaliteit.

Ten derde hebt u, ondanks alle zogenaamde problemen met de Pakistaanse autoriteiten, op geen enkele wijze getracht om hier in Europa de Bengaalse ambassades te contacteren met het idee om uw situatie rond de Bengaalse nationaliteit recht te zetten (zie nota's p.9). Immers gaf ten aanzien van het CGVS zelf aan dat u zich als Bengaal voordoet wanneer daarnaar gevraagd (zie nota's p.10).

Concluderend kan het CGVS stellen dat al deze vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u problemen zou hebben met de Pakistaanse autoriteiten omwille van uw Pakistaanse documenten. U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek en die hierboven nog niet zijn vermeld, vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Pakistan (Karachi), de geboorteplaats van uw vrouw (Karachi), de woonplaats van uw schoonfamilie (Karachi) en de geboorteplaats zoals vermeld op uw paspoort (Lahore), dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab en de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geviséerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab of Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van Z. I. S. S. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van oorsprong Bihari en geboren en getogen in Pakistan. In 2007 trad u in het huwelijk met I. M. F. K. Z. (...), in Pakistan. Hij is ook een Bihari, geboren in Bangladesh. Hij beschikte wel over een Pakistaans paspoort dat hij op valse wijze verkregen zou hebben. Na het huwelijk verhuisde u mee naar Dubai. In Dubai kregen jullie twee kinderen. In 2011 reisden jullie naar Bangladesh. Uw man zou daar een procedure hebben willen starten om de nationaliteit te verkrijgen, hetgeen niet lukte. In de zomer van 2015 regelden jullie in Dubai, via een reisbureau, een visum voor Italië en de rest van Europa voor een rondreis. Echter, in december 2015, keerden jullie voor het verlovingsfeest van uw zus terug naar Pakistan en kende uw man problemen omwille van zijn paspoort. Uw broer zou uiteindelijk zijn tussen gekomen en uw binnenkomst hebben geregeld. Nadien kwamen jullie op 1 januari 2016 opnieuw aan in Dubai en reisden begin januari 2016 naar Italië. In Italië wilden jullie een verzoek om internationale bescherming indienen, maar jullie vernamen dat er lange wachttijden waren. Daarom reisden jullie door naar Zweden waar jullie dan een effectief verzoek om internationale bescherming indienden. Het verzoek werd afgewezen omdat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. Na ongeveer een jaar verblijf dienden jullie naar Italië terug te keren. Jullie dienden daar een verzoek in, maar er kwam geen beweging in de procedure. Uiteindelijk werden jullie uit uw woning gezet in Italië waarop jullie naar België kwamen alwaar u en uw man op 22 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw man vreest problemen met de Pakistaanse autoriteiten omdat uw paspoort destijds op valse wijze zou zijn verkregen. Jullie kunnen ook niet terug naar Dubai omdat u man daar intussen schulden heeft gemaakt. Uw man heeft sinds 2011 geen pogingen meer gedaan om de Bengaalse autoriteiten te contacteren en zijn situatie te laten legaliseren.

Ter staving van jullie verzoek legde uw man volgende documenten neer: huwelijksattesten, geboorteakten van uw kinderen die zijn geboren in Dubai, een geboorteakte van uw kind dat is geboren in Zweden, uw diploma's, kopieën van de eerste pagina's van jullie paspoorten, School Leaving

Certificates, Registration Form Karachi, juridische stukken aangaande uw broer, kopieën van de identiteitskaarten van al uw familieleden, documenten van uw schoonvader en diens Bengaalse roots, een rijbewijs uit Italië, een rijbewijs uit Pakistan van 2003, een werkkaart uit Karachi, een Health Care kaart, een rijbewijs uit Dubai, twee schoolattesten uit Bangladesh en een Bengaalse geboorteakte. Nadien voegde u nog daar nog een geboorteakte aan toe van uw kind dat in België is geboren, evenals verschillende e-mails die aangeven dat jullie op dit ogenblik verschillende schulden hebben in Dubai, een arbeidsovereenkomst en een ontvangstbewijs (receipt) van de aanvraag van een Bengaalse geboorteakte in 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de problemen die uw echtgenoot zou hebben ondervonden, zowel ten aanzien van de Pakistaanse als de Bengaalse overheid. Het verzoek van uw echtgenoot werd echter door het CGVS bedrieglijk bevonden vanwege onderstaande redenen. Bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zou hebben.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u geen verzoek tot internationale bescherming indiende bij aankomst Italië in 2016 en u de afhandeling van uw verzoek in Italië later niet afwachtte. U verklaarde dat er lange wachttijden waren in Italië en weinig ondersteuning (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.3). Maar indien u in december 2015 in Pakistan effectief serieuze problemen had gekend bij het in- en uitreizen en u dus bescherming nodig had, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u bij aankomst in Italië een verzoek om bescherming zou indienen. In 2017 werd u van Zweden naar Italië gebracht in het kader van de toepassing van de Dublin regels. Dat u dan de behandeling van uw verzoek niet afwachtte geeft opnieuw blijk van geen nood aan bescherming en doet reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder stelt het CGVS vast dat uw verklaarde problemen met de Pakistaanse autoriteiten omwille van een onregelmatig paspoort elke vorm van geloofwaardigheid mankeren. U verklaarde dat u pas in Dubai, nadat u daar in 2004 was aangekomen, op valse wijze een Pakistaans paspoort zou hebben verkregen. Voordien was u zogenaamd illegaal in India, illegaal in Pakistan en illegaal in Oman (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.10). Maar deze verklaringen zijn niet geloofwaardig.

Ten eerste blijkt dat u een Pakistaans rijbewijs voorlegt dat is uitgegeven in januari 2003 (zie rijbewijs). Het is opvallend dat daarop hetzelfde NIC nummer staat vermeld als op uw paspoort dat dateert van 2015, zijnde (...) . Een NIC nummer staat voor het nummer van een identiteitskaart, zijnde de 'National Identity Card'. Deze vaststelling doet sterk vermoeden dat u reeds vóór 2004 in Pakistan over een identiteitskaart beschikte en er dus legaal verbleef. U legde ook een arbeidskaart neer die dateert van 1997. Daarop staat een verkort, oud, identiteitskaartnummer op. Tot 2001 bestonden deze nummers immers slechts uit elf cijfers in plaats van de huidige dertien cijfers, zoals blijft uit informatie waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het CGVS dan ook dat de kans bijzonder groot is dat u in 1997 reeds over een identiteitskaart (en arbeidskaart) beschikte in Pakistan en er dus legaal verbleef.

Ten tweede blijkt dat u op zeer verschillende wijzen en zeer verschillende momenten zonder problemen contacten onderhield met de Pakistaanse autoriteiten. U geeft aan dat u meermaals een paspoort verkreeg. U geeft aan dat uw kinderen geregistreerd zijn als Pakistanen en op de geboorteakten én

paspoorten van uw oudste kinderen staat u als vader vernoemd onder de Pakistaanse nationaliteit. U geeft aan dat u in Dubai ten aanzien van uw werkgever én bijvoorbeeld op uw rijbewijs onder de Pakistaanse nationaliteit was gekend. U geeft aan dat u vanuit Dubai verschillende keren naar Pakistan reisde. U geeft aan dat u met uw Pakistaanse paspoort ook naar Bangladesh kon reizen én dat u in Dubai een visum op uw Pakistaans paspoort regelde bij de Italiaanse ambassade. U geeft aan dat u in Pakistan wettelijk in het huwelijk bent getreden in 2007. U geeft aan dat u ook een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani) had én een identiteitskaart. Al deze elementen wijzen er opnieuw op dat uw beweerde problemen met de Pakistaanse autoriteiten omwille van uw paspoort niet geloofwaardig zijn en ook hier oordeelt het CGVS dat de kans groot is dat u gewoon legaal een Pakistaans paspoort had en aldus over de Pakistaanse nationaliteit beschikte.

Ten derde hebt u blijkbaar in december 2015 in Pakistan een paspoort gekregen waarmee u in elk geval vanuit Pakistan kon terug reizen naar Dubai en nadien naar Italië kon reizen. Indien u verklaart dat u omwille van problemen bij binnenkomst in Pakistan op een lijst terecht kwam die uw vertrek onmogelijk zou maken, is het weinig aannemelijk dat u wel blijkbaar zonder veel problemen een paspoort kon krijgen. Volledigheidshalve merkt het CGVS daar bij op dat het weinig overtuigend overkomt dat een bagagedrager in enkele dagen tijd kon regelen dat u wel het land kon verlaten terwijl u op een soort van zwarte lijst voor vertrek zou staan. Dat die bagagedrager dat dan ook deed omdat hij had gezien dat u en uw familie problemen kende bij vorige pogingen tot vertrek, is weinig aannemelijk, ook al zou u hem nadien veel geld hebben betaald om te kunnen vertrekken. Ten slotte merkt het CGVS hier nog op dat u in eerste instantie ten aanzien van het CGVS verklaarde dat dit paspoort in Dubai was uitgegeven (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.6), terwijl u nadien, na confrontatie, moest toegeven dat het paspoort in Pakistan was uitgegeven (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.17). U deinst er dus niet voor terug om valse verklaringen af te leggen ten aanzien van het CGVS.

Ten vierde geeft u ook aan dat u in België reeds de Pakistaanse ambassade hebt gecontacteerd om zich te informeren (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.4 en 5). Nergens geeft u daarbij blijkt van gereserveerdheid ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u enig probleem kende bij uw benadering van de Pakistaanse ambassade.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u inderdaad een geboorteakte neerlegt die aangeeft dat u in Bangladesh bent geboren, hetgeen in conflict zou kunnen zijn met uw Pakistaans paspoort dat vermeldt dat u in Lahore, Pakistan bent geboren. U haalde dit zelf aan als probleem. Echter dat dit als een probleem bestond voor de Pakistaanse autoriteiten is niet aannemelijk gezien ze u in december 2015 een paspoort gaven met geboorteplaats Lahore (zie boven). Evenmin kan u aantonen dat dit in de toekomst voor problemen zou zorgen, zeker gezien u in die situatie al jarenlang alles geregeld kreeg. Evenmin toont u aan dat u niet in machte zou zijn om die situatie recht te zetten. Wat uw talenkennis betreft, merkt het CGVS nog op dat u goed Urdu spreekt (zie nota's p.3). U verklaarde dat uw Urdu niet zo goed was, wat u problemen zou kunnen opleveren. Dat de Pakistaanse overheid daar überhaupt zou over vallen, zoals u zelf aangaf (zie nota's p.10), is niet aannemelijk.

Voorts stelt het CGVS vast dat uw verklaarde problemen in december 2015 op de luchthaven, met de Pakistaanse autoriteiten, eveneens elke vorm van geloofwaardigheid mankeren. U verklaarde dat zowel uw in-als uitreis problemen opleverde, waarbij uw schoonbroer bij uw binnenkomst een oplossing had geregeld, wat echter gezien onderstaande vaststellingen niet geloofwaardig is.

Ten eerste blijkt nergens uit de juridische stukken die u aangaande uw schoonbroer neerlegde dat u en/of uw echtgenote bij deze zaak betrokken waren of dat de zaak wegens jullie zou zijn opgestart. U geeft dat zelf ook aan, u zegt dat het om een 'valse zaak' gaat. Gezien de verdere ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, komt dit in geen geval geloofwaardig over. Aangezien u bovendien aangeeft dat een advocaat later voor de vrijlating kon zorgen, maakt dat uw betrokkenheid in deze juridische zaak tegen uw schoonbroer weinig overtuigend overkomt. Het CGVS merkt daar nog bij op dat het zeer bevreemdend is dat uw vrouw niet weet hoe uw schoonbroer, die de broer is van uw vrouw, tussenkwam op de luchthaven toen u daar problemen kende bij het binnen komen van Pakistan in december 2015 (zie nota's van uw echtgenote persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.4). Volledigheidshalve wordt hier opgemerkt dat, ondanks dat uw schoonbroer nog vervolgd zou worden zoals jullie aangeven (zie nota's van uw echtgenote persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.4), is voor de familie van uw vrouw toch gewoon een familieattest uitgegeven in november 2018 waarop uw schoonbroer staat vermeld.

Ten tweede legt u de originele paspoorten niet voor. Aldus kan het CGVS ook niet aan de hand van de stempels nagaan wanneer u waar verbleef. U verklaart dat u de paspoorten aan de Zweedse asielinstanties af gaf die ze nadien naar de Italiaanse asielinstanties doorgaf, maar dat kan u op geen enkele wijze staven. En indien dit werkelijk zo zou zijn, kan u de Italiaanse asielinstanties vragen om de documenten terug te krijgen, hetgeen u hebt nagelaten te doen. Het gebrek aan deze paspoorten maakt

dat uw reis naar Pakistan niet gestaafd is, noch door het voorleggen van de paspoorten, noch door het voorleggen van andere stukken.

Ten derde blijkt dat u in de zomer van 2015 al een visum regelde om Italië en de rest van Europa te bezoeken in januari 2016 en dat u dan net in december 2015 in de problemen kwam. Deze toevalligheid maakt uw verklaringen verder weinig overtuigend.

Verder stelt het CGVS vast dat uw verklaringen aangaande het al dan niet hebben en aanvragen van de Bengaalse nationaliteit niet kunnen overtuigen. U verklaarde die te hebben aangevraagd in 2011, maar kreeg die toen niet.

Ten eerste legt u geen enkel stuk neer dat die aanvraag kan staven.

Ten tweede is het opvallend dat u in 2011 de Bengaalse nationaliteit had aangevraagd op basis van uw geboorte in dat land, terwijl uw geboorteakte zelf, het document dat dit zou moeten staven, pas in 2019 is geregistreerd én uitgegeven. Dat betekent dat u in 2011 de Bengaalse nationaliteit zou hebben aangevraagd zonder over een geboorteakte te hebben beschikt. Dit zegt iets over het gebrek aan ernst waarmee u de aanvraag indiende. Dat u dan formeel de aanvraag niet kon rondkrijgen omdat u niet kon aantonen hoe u het land verliet, doet er niet meer toe. Indien de Bengaalse overheid sinds 2008 de Bengaalse nationaliteit geeft aan de Bihari die daar zijn geboren, zoals u zelf aangeeft (zie nota's p.8), én u werkelijk een ernstig verzoek had ingediend bij de Bengaalse overheid, dan beschikte u nu waarschijnlijk wel over de Bengaalse nationaliteit.

Ten derde hebt u, ondanks alle zogenaamde problemen met de Pakistaanse autoriteiten, op geen enkele wijze getracht om hier in Europa de Bengaalse ambassades te contacteren met het idee om uw situatie rond de Bengaalse nationaliteit recht te zetten (zie nota's p.9). Immers gaf ten aanzien van het CGVS zelf aan dat u zich als Bengaal voordoet wanneer daarnaar gevraagd (zie nota's p.10).

Concluderend kan het CGVS stellen dat al deze vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u problemen zou hebben met de Pakistaanse autoriteiten omwille van uw Pakistaanse documenten. U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek en die hierboven nog niet zijn vermeld, vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij

hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Pakistan (Karachi), de geboorteplaats van uw vrouw (Karachi), de woonplaats van uw schoonfamilie (Karachi) en de geboorteplaats zoals vermeld op uw paspoort (Lahore), dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab en de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geviséerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab of Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Bijgevolg voeren zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift nog volgende stukken: bewijzen van de schulden in Dubai (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan niet te kunnen terugkeren naar Pakistan omdat zij daar problemen vrezen met de Pakistaanse autoriteiten nadat verzoeker destijds zijn paspoort op valse wijze zou hebben verkregen. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat verzoekers geen verzoek om internationale bescherming indienden bij aankomst in Italië in 2016 en zij de afhandeling van dit verzoek later niet afwachtten, afbreuk doet aan hun voorgehouden vrees voor vervolging; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de Pakistaanse autoriteiten omwille van een onregelmatig paspoort nu (1) uit verzoekers Pakistaans rijbewijs blijkt dat het is uitgegeven in januari 2003, doch daarop hetzelfde NIC-nummer staat vermeld dan op zijn paspoort dat dateert van 2015, hetgeen doet vermoeden dat verzoeker reeds voor 2004 in Pakistan over een identiteitskaart beschikte en er legaal verbleef en hij ook een arbeidskaart van 1997 neerlegt waarop een verkort identiteitskaartnummer staat, hetgeen dit vermoeden verder versterkt, (2) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op zeer verschillende wijzen en zeer verschillende momenten zonder problemen contacten onderhield met de Pakistaanse autoriteiten, (3) verzoekers verklaring als zou hij op een zwarte lijst staan niet te verzoenen valt met de vaststelling dat hij in 2015 een paspoort verkreeg in Pakistan waarmee hij in elk geval vanuit Pakistan kon terug reizen naar Dubai en nadien naar Italië kon reizen, (4) het niet aannemelijk is dat een bagagedrager op enkele dagen tijd alsnog verzoekers vertrek uit Pakistan kon regelen zo hij daadwerkelijk op een zwarte

lijst hebben gestaan, (5) verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over de plaats waar het paspoort zou zijn uitgegeven, (6) uit verzoekers verklaringen, waarbij hij aangeeft dat hij ook in België contact nam met de Pakistaanse ambassade, geen gereserveerdheid ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten blijkt, noch blijken hieruit enige problemen, (7) de bewering als zou het feit dat de geboorteakte die verzoeker voorlegt melding maakt van het feit dat hij in Bangladesh geboren is, voor problemen zou kunnen zorgen, niet gevolgd kan worden nu hij in december 2015 een paspoort verkreeg van de Pakistaanse autoriteiten, hij evenmin kan aantonen dat dit in de toekomst voor problemen zou zorgen en hij bovendien niet aantoont dat hij niet bij machte zou zijn om die situatie recht te zetten en (8) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou de Pakistaanse overheid vallen over verzoekers taalgebruik, nu bovendien blijkt dat hij goed Urdu spreekt; (iii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in december 2015 op de luchthaven met de Pakistaanse autoriteiten vermits (1) nergens uit de juridische stukken aangaande verzoekers schoonbroer blijkt dat hij en/of verzoekster bij deze zaak betrokken waren of de zaak wegens hen werd opgestart en de vaststelling dat de (schoon)broer vrijkwam door bemiddeling van een advocaat verder erop wijst dat verzoekers niet betrokken zijn bij diens zaak, (2) het niet aannemelijk is dat verzoekster niet weet hoe haar broer tussenkwam op de luchthaven toen verzoeker daar problemen kende, (3) in november 2018 een familieattest is uitgegeven waarop verzoekers schoonbroer staat vermeld, (4) verzoekers de originele paspoorten niet voorleggen en verzoekers reis naar Pakistan geheel niet gestaafd wordt, (5) verzoeker reeds in de zomer van 2015 een visum regelde om Italië en de rest van Europa te bezoeken in januari 2016; (iv) verzoekers verklaringen aangaande het al dan niet hebben en aanvragen van de Bengaalse nationaliteit niet kunnen overtuigen aangezien (1) verzoeker hiervan geen enkel stuk voorlegt, (2) de vaststelling dat verzoeker schijnbaar zonder geboorteakte in 2011 de Bengaalse nationaliteit heeft aangevraagd wijst op het gebrek aan ernst waarmee hij deze aanvraag indiende, (3) verzoeker op geen enkele wijze getracht om in Europa de Bengaalse ambassades te contacteren met het idee om zijn situatie rond de Bengaalse nationaliteit recht te zetten en (v) de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijven.

2.3.2.2.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat verzoekers in Italië geen verzoek om internationale bescherming indienden en later de behandeling van hun verzoek niet afwachtten. De houding van verzoekers getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoekers bij hun aankomst in Italië in 2016 geen verzoek om internationale bescherming indienden en vervolgens ook, wanneer zij in 2017 van Zweden naar Italië werden gebracht in het kader van de toepassing van de Dublin-regels, de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming niet afwachtten. De argumentatie dat er lange wachttijden waren in Italië en weinig ondersteuning kan allerminst als afdoende verschooning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij in Italië niet minstens een poging ondernamen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hen noopte Pakistan te verlaten, dan wel die hen verhindert ernaar terug te keren. Verzoekers' laattijdige verzoeken om internationale bescherming vormen aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hen voorgehouden nood aan

internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekers geschetste vrees.

2.3.2.2.2. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt dat de door verzoeker voorgehouden problemen met de Pakistaanse autoriteiten omwille van een onregelmatig paspoort ongeloofwaardig zijn.

Met de argumentatie dat verzoekers rijbewijs en paspoort inderdaad hetzelfde NIC-nummer bevatten omdat dit NIC-nummer van zijn rijbewijs later is overgenomen op zijn paspoort, doch dit geenszins betekent dat hij al eerder legaal in Pakistan verbleef, beperken verzoekers zich in wezen tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij evenwel niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissingen dienaangaande staat te lezen als volgt: *“Ten eerste blijkt dat u een Pakistaans rijbewijs voorlegt dat is uitgegeven in januari 2003 (zie rijbewijs). Het is opvallend dat daarop hetzelfde NIC nummer staat vermeld als op uw paspoort dat dateert van 2015, zijnde (...) . Een NIC nummer staat voor het nummer van een identiteitskaart, zijnde de ‘National Identity Card’. Deze vaststelling doet sterk vermoeden dat u reeds vóór 2004 in Pakistan over een identiteitskaart beschikte en er dus legaal verbleef. U legde ook een arbeidskaart neer die dateert van 1997. Daarop staat een verkort, oud, identiteitskaartnummer op. Tot 2001 bestonden deze nummers immers slechts uit elf cijfers in plaats van de huidige dertien cijfers, zoals blijft uit informatie waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het CGVS dan ook dat de kans bijzonder groot is dat u in 1997 reeds over een identiteitskaart (en arbeidskaart) beschikte in Pakistan en er dus legaal verbleef.”*

Door het louter volharden in het feit dat verzoeker telkens hij naar Pakistan reisde problemen kreeg door zijn paspoort omdat dit melding maakte van Lahore als plaats van herkomst en hij telkens naar Karachi reisde, brengen verzoekers geen enkel valabel argument bij om de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op zeer verschillende wijzen en zeer verschillende momenten zonder problemen contacten onderhield met de Pakistaanse autoriteiten (onder andere verkreeg verzoeker meermaals een paspoort, werden zijn twee oudste kinderen geregistreerd als Pakistanen en wordt verzoeker als vader van Pakistaanse nationaliteit vermeld op de geboorteakten en paspoorten van zijn oudste kinderen, had hij een NICOP en identiteitskaart, is hij in Pakistan wettelijk in het huwelijk getreden in 2007) te verklaren of te weerleggen. Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze overweegt dat er ernstige indicaties zijn om aan te nemen dat verzoeker legaal een Pakistaans paspoort had en aldus over de Pakistaanse nationaliteit beschikte.

Verder merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op als volgt:

“Ten derde hebt u blijkbaar in december 2015 in Pakistan een paspoort gekregen waarmee u in elk geval vanuit Pakistan kon terug reizen naar Dubai en nadien naar Italië kon reizen. Indien u verklaart dat u omwille van problemen bij binnenkomst in Pakistan op een lijst terecht kwam die uw vertrek onmogelijk zou maken, is het weinig aannemelijk dat u wel blijkbaar zonder veel problemen een paspoort kon krijgen. Volledigheidshalve merkt het CGVS daar bij op dat het weinig overtuigend overkomt dat een bagagedrager in enkele dagen tijd kon regelen dat u wel het land kon verlaten terwijl u op een soort van zwarte lijst voor vertrek zou staan. Dat die bagagedrager dat dan ook deed omdat hij had gezien dat u en uw familie problemen kende bij vorige pogingen tot vertrek, is weinig aannemelijk, ook al zou u hem nadien veel geld hebben betaald om te kunnen vertrekken. Ten slotte merkt het CGVS hier nog op dat u in eerste instantie ten aanzien van het CGVS verklaarde dat dit paspoort in Dubai was uitgegeven (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.6), terwijl u nadien, na confrontatie, moest toegeven dat het paspoort in Pakistan was uitgegeven (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.17). U deinst er dus niet voor terug om valse verklaringen af te leggen ten aanzien van het CGVS.”

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift beargumenteren dat zij bij het verhaal blijven dat verzoeker *“dit paspoort verkreeg door veel geld te betalen aan een externe persoon, een bagagedrager”* en het algemeen geweten is dat men in Pakistan valse documenten kan verkrijgen via financiële tussenkomst, kan de Raad na lezing van het administratief dossier slechts vaststellen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, nu hij tijdens het persoonlijk onderhoud immers te kennen gaf dat hij een arbeider op de luchthaven leerde kennen die ervoor zorgde dat zijn paspoort gestempeld zou worden (administratief dossier, stuk 6, p. 17) en dus geenszins dat de bagagedrager voor het paspoort zelf zorgde. Overigens

brenge verzoekers geen enkel valabel argument bij om de vaststellingen te verklaren of te weerleggen dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zonder problemen een paspoort kon verkrijgen zo hij daadwerkelijk op een zwarte lijst staat, dat het niet aannemelijk is dat een bagagedrager op enkele dagen tijd zou kunnen regelen dat hij het land zou kunnen verlaten, alsook dat de reden waarom de bagagedrager dit zou doen niet aannemelijk is en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de plaats van uitreiking van het paspoort.

Tevens kan uit verzoekers verklaringen, waarbij hij aangeeft dat hij ook in België contact nam met de Pakistaanse ambassade, geen gereserveerdheid ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten blijken, noch geeft hij blijk van enige problemen in dit kader (administratief dossier, stuk 6, p. 5).

Verzoekers argumenteren te dezen dat verzoeker op discrete wijze de Pakistaanse ambassade heeft gecontacteerd toen hij meeding met een vriend en dat hij slechts algemene informatie opvroeg waarbij hij zich niet kenbaar moest maken. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers zich te dezen bedienen van loutere *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in de verklaringen van verzoeker zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd. Daarin gaf hij immers aan dat hij heeft geïnformeerd wat hij moest doen voor het aanvragen van een paspoort voor zijn derde kind (administratief dossier, stuk 6, p.5). Verzoekers' argumenten zijn dus duidelijk na reflectie tot stand gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten blijken. Hiermee doet hij echter geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in dit verband.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen considereert voorts nog pertinent als volgt:

"Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u inderdaad een geboorteakte neerlegt die aangeeft dat u in Bangladesh bent geboren, hetgeen in conflict zou kunnen zijn met uw Pakistaans paspoort dat vermeldt dat u in Lahore, Pakistan bent geboren. U haalde dit zelf aan als probleem. Echter dat dit als een probleem bestond voor de Pakistaanse autoriteiten is niet aannemelijk gezien ze u in december 2015 een paspoort gaven met geboorteplaats Lahore (zie boven). Evenmin kan u aantonen dat dit in de toekomst voor problemen zou zorgen, zeker gezien u in die situatie al jarenlang alles geregeld kreeg. Evenmin toont u aan dat u niet in machte zou zijn om die situatie recht te zetten. Wat uw talenkennis betreft, merkt het CGVS nog op dat u goed Urdu spreekt (zie nota's p.3). U verklaarde dat uw Urdu niet zo goed was, wat u problemen zou kunnen opleveren. Dat de Pakistaanse overheid daar überhaupt zou over vallen, zoals u zelf aangaf (zie nota's p.10), is niet aannemelijk."

Verzoekers voeren aan dat het wel degelijk aannemelijk is dat verzoeker problemen zou krijgen omwille van de discrepantie aangaande zijn geboorteplaats, dat het immers problemen heeft opgeleverd bij de ondervraging en dat hij bij de hernieuwing van zijn paspoort problemen zal ondervinden omdat hij geen geld meer heeft om een "vals" paspoort te kunnen kopen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen beperken tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij geenszins afbreuk vermogen te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen. Overigens blijkt uit het voorgaande dat er ernstige indicaties zijn dat verzoeker wel degelijk over een legaal Pakistaans paspoort beschikt, hetgeen verder de door hem voorgehouden problemen ondermijnt.

2.3.2.2.3. Hoewel er aldus indicaties zijn dat verzoeker legaal in Pakistan verbleef, kan hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen in december 2015 op de luchthaven van Karachi, Pakistan toen hij naar daar vloog met zijn familie vanuit Dubai voor een verloofsfeest in de familie van zijn vrouw. Verzoeker verklaart in dit verband dat hij zowel bij zijn inreis als bij zijn uitreis problemen ondervond, doch dat verzoeksters broer, die enig gezag heeft wat politieke druk zette en de binnenkomst regelde.

Vooreerst considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen op goede gronden als volgt:

"Ten eerste blijkt nergens uit de juridische stukken die u aangaande uw schoonbroer neerlegde dat u en/of uw echtgenote bij deze zaak betrokken waren of dat de zaak wegens jullie zou zijn opgestart. U geeft dat zelf ook aan, u zegt dat het om een 'valse zaak' gaat. Gezien de verdere ongeloofwaardigheid

van uw verklaringen, komt dit in geen geval geloofwaardig over. Aangezien u bovendien aangeeft dat een advocaat later voor de vrijlating kon zorgen, maakt dat uw betrokkenheid in deze juridische zaak tegen uw schoonbroer weinig overtuigend overkomt. Het CGVS merkt daar nog bij op dat het zeer bevreemdend is dat uw vrouw niet weet hoe uw schoorbroer, die de broer is van uw vrouw, tussenkwam op de luchthaven toen u daar problemen kende bij het binnen komen van Pakistan in december 2015 (zie nota's van uw echtgenote persoonlijk onderhoud CGVS 8 oktober 2019 p.4). (...)"

In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij inderdaad geen rechtstreekse bewijzen hebben dat het om een valse zaak ging ten aanzien van verzoeksters broer, maar dat dit wel gebeurde nadat deze zijn macht heeft gebruikt en tussen is gekomen op de luchthaven om verzoekers binnenkomst te realiseren, komen zij opnieuw niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en brengen zij geen enkel valabel argument bij om de vaststelling dat uit niets blijkt dat verzoeker betrokken zou zijn bij de juridische zaak tegen zijn schoonbroer te verklaren of te vergoelijken, noch dat verzoekster niet op de hoogte is van de wijze waarop haar broer tussenkwam.

Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers hun originele paspoorten niet voorleggen en zich beperken tot kopieën van enkele bladzijden. Het ontbreken van reisdocumenten zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het vluchtrelaas van verzoekers nu hierdoor onder meer niet kan worden nagegaan waar verzoekers wanneer verbleven. Verzoekers' verklaringen als zouden hun paspoorten thans bij de Italiaanse asielinstanties zijn ingehouden betreft een blote bewering die zij op geen enkele mogelijke wijze ondersteunen. Bovendien kan van verzoekers redelijkerwijze worden verwacht dat zij oprechte inspanningen zouden leveren om hun documenten terug te krijgen, hetgeen zij echter nalieten te doen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud - stuk 6, p. 5). Bijgevolg dient te worden besloten dat verzoekers hun reis naar Pakistan op geen enkele wijze staven, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt als volgt:

"Ten derde blijkt dat u in de zomer van 2015 al een visum regelde om Italië en de rest van Europa te bezoeken in januari 2016 en dat u dan net in december 2015 in de problemen kwam. Deze toevalligheid maakt uw verklaringen verder weinig overtuigend."

Dat verzoekers "nog geld" hadden en verschillende steden in Europa bezochten zoals zij in het verzoekschrift voorhouden, staat haaks op verzoekers verklaringen als zou hij nooit in Europa zijn geweest voor 2016 (administratief dossier, stuk 6, p. 16) en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

2.3.2.2.4. Verder kunnen verzoekers verklaringen aangaande het al dan niet hebben en aanvragen van de Bengaalse nationaliteit niet overtuigen.

Vooreerst legt verzoeker geen enkel stuk bij ter staving van zijn verklaringen als zou hij de Bengaalse nationaliteit hebben aangevraagd in 2011, maar deze niet hebben verkregen (administratief dossier, stuk 6, p. 9). De argumentatie dat zijn vrouw Pakistaans is en hij in Dubai heeft geleefd zodat de vraag naar zijn Bengaalse nationaliteit zich nooit stelde door zijn Pakistaans paspoort kan allerm minst overtuigen, nu verzoeker aangeeft problemen te ondervinden met de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn 'vals' paspoort. Bovendien kan dit betoog geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker zijn voorgehouden poging om de Bengaalse nationaliteit aan te vragen in 2011 geenszins kan staven.

Daarnaast overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden:

"Ten tweede is het opvallend dat u in 2011 de Bengaalse nationaliteit had aangevraagd op basis van uw geboorte in dat land, terwijl uw geboorteakte zelf, het document dat dit zou moeten staven, pas in 2019 is geregistreerd én uitgegeven. Dat betekent dat u in 2011 de Bengaalse nationaliteit zou hebben aangevraagd zonder over een geboorteakte te hebben beschikt. Dit zegt iets over het gebrek aan ernst waarmee u de aanvraag indiende. Dat u dan formeel de aanvraag niet kon rondkrijgen omdat u niet kon aantonen hoe u het land verliet, doet er niet meer toe. Indien de Bengaalse overheid sinds 2008 de Bengaalse nationaliteit geeft aan de Bihari die daar zijn geboren, zoals u zelf aangeeft (zie nota's p.8),

én u werkelijk een ernstig verzoek had ingediend bij de Bengaalse overheid, dan beschikte u nu waarschijnlijk wel over de Bengaalse nationaliteit."

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot relateert de vaststelling dat verzoeker – ondanks zijn voorgehouden problemen met de Pakistaanse autoriteiten – op geen enkele wijze heeft getracht om in Europa de Bengaalse ambassades te contacteren om zijn situatie aangaande zijn Bengaalse nationaliteit recht te zetten, verder de door hem voorgehouden vrees. Dat verzoeker problemen had met de Pakistaanse autoriteiten en dat het hebben van de Bengaalse nationaliteit deze problemen niet zou oplossen, betreft een blote bewering die geenszins kan overtuigen. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat indien verzoeker de Bengaalse nationaliteit heeft, dit zijn problemen in Pakistan, die volgens hem hun oorsprong vinden in het feit dat hij beschikt over een 'vals' paspoort, wel degelijk ten goede zou komen.

2.3.2.2.5. Voor het overige blijven verzoekers in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hen uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3. De documenten die verzoekers bijbrengen vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Vooreerst dient erop gewezen dat uit de objectieve informatie (COI Focus, "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*") van 23 september 2019, zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de omkoopbaarheid en gebrekkige professionele deontologie van tal van openbare functionarissen, de objectiviteit van Pakistaanse documenten en attesten geenszins gegarandeerd is. Ook bij de bewijswaarde van documenten en attesten die aan alle geldende voorschriften voldoet, kan volgens de objectieve informatie, een kanttekening geplaatst worden. Dit alles maakt dat aan Pakistaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Ook met betrekking tot Bengaalse documenten blijkt uit objectieve informatie (COI Focus, "*Bangladesh. Corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh*") van 23 februari 2017, zie map 'Landeninformatie') dat corruptie en documentenfraude een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Bengaalse documenten, waardoor hieraan slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Verder dient op algemene wijze te worden benadrukt dat de door verzoeker voorgelegde documenten, behoudens de huwelijksattesten, de schoolattesten van Bangladesh en de geboorteakte van Bangladesh allen kopieën betreffen waaraan in wezen geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit.

De geboorteattesten van hun kinderen die verzoekers voorleggen, tonen bovendien enkel hun identiteit aan en hun plaats van geboorte, die op zich niet wordt betwist. Overigens wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker als vader van Pakistaanse nationaliteit wordt vermeld op de geboorteakten en paspoorten van zijn oudste kinderen erop duidt dat hij een legaal Pakistaans paspoort had en aldus over de Pakistaanse nationaliteit beschikte.

De schoolattesten en diploma's van verzoekster uit Pakistan, de kopieën van de identiteitskaarten en documenten van de familie van verzoekster en de "*Health Card*" van verzoekster tonen hoogstens aan dat zij de Pakistaanse nationaliteit bezitten en over de nodige documenten beschikken, doch hieruit kan geenszins een vrees voor vervolging blijken.

Met betrekking tot de documenten van verzoekers vader en verzoekers schoolattesten uit Bangladesh, dient erop gewezen dat deze hooguit kunnen aantonen dat verzoeker een Bengaalse herkomst heeft, doch geenszins dat hij tot de Bihari behoort, noch biedt het een zicht op zijn nationaliteit, laat staan dat hieruit een vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

De e-mails die verzoekers voorleggen en die zij opnieuw bijbrengen met het verzoekschrift (stuk 6), tonen enkel aan dat verzoeker thans verschillende schulden heeft in Dubai. Dat de autoriteiten verzoeker op een zwarte lijst zouden hebben gezet in alle "GCC Countries" en zelfs contact namen met zijn familieleden in Pakistan betreffen blote beweringen die verzoekers geenszins staven. Daarenboven volgt uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. *In casu* is komen vast te staan dat verzoekers over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en verzoekers' vrees dus - enkel - moet worden beoordeeld ten aanzien van Pakistan. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat deze financiële problemen geen verband houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De School Leaving Certificates van verzoekers' kinderen tonen slechts hooguit hun identiteit en nationaliteit aan, alsook het feit dat zij in Dubai school hebben gevolgd in 2015, hetgeen op zich niet wordt betwist.

Het Registration Form betreft slechts een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat het eenvoudig te manipuleren is door knip- en plakwerk. Te meer daar op het document verschillende zaken met de hand zijn aangevuld naast en over gedrukte teksten, hetgeen de bewijswaarde ervan verder relativeert.

Verzoekers rijbewijs uit Italië heeft geen uitstaans met zijn vluchtrelaas nu het slechts kan aantonen dat hij een rijbewijs bezat in Italië dat geldig was van 19 juni 2018 tot 19 juni 2019. Hoger werd reeds opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekers de uitkomst van hun verzoeken om internationale bescherming in Italië niet hebben afgewacht, een negatieve indicatie vormt voor hun voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft de huwelijksattesten, verzoekers rijbewijs uit Pakistan van 2003, verzoekers werkkaart uit Karachi, verzoekers rijbewijs uit Dubai, verzoekers arbeidsovereenkomst, de juridische documenten in hoofdte van verzoeksters broer, de kopieën van de eerste bladzijden van verzoekers' paspoorten en (het ontvangstbewijs van de aanvraag van) verzoekers Bengaalse geboorteakte in 2019 kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds werd uiteengezet.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen nog gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Pakistan (Karachi), de geboorteplaats van uw vrouw (Karachi), de woonplaats van uw schoonfamilie (Karachi) en de geboorteplaats zoals vermeld op uw paspoort (Lahore), dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab en de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de

beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten gevisieerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab of Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het enkele betoog dat zij het niet eens zijn met dit besluit, tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg blijft voormelde analyse onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en door de Raad overgenomen, behoudens het argument dat de vaststelling dat verzoeksters broer wordt vermeld op haar familieattest uitgegeven in november 2018 afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van diens vervolging.

2.3.6. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET